

december 2020

Leto 2020

Jadransko morje

1. december 2020, torek

Mali Lošinj - Poreč, Hrvaška

Še dobro, da sredi Malega Lošinja ni petelinov. To bi se nama čudili. Vstala sva, ko so oni še spali. Današnji timing je namreč našponan. Danes dopoldan se da elegantno prejadirati Kvarnerski zaliv in pripluti v Poreč (ali bližnjo okolico) do večera. Potem je spet napovedan urnebes praktično povesod, še najmanj ga bo v okolici Poreča.

Pa se podava na pot. Začetek je obetaven, vala ni, vetra ravno prav za polna jadra (sredi Kvarnerja malo skrajšana, pa ne veliko) in hitrosti so tam nekje okoli sedem in pol. Povprečna hitrost celotne plovbe od Malega Lošinja do Verude je bilo točno sedem vozlov. Pri Porerju je ETA za Poreč ob štirih popoldan. Potem se pa začnejo težave. Veter pri Brionih ugasne, pojavi se nasprotni tok in hitrost je vsaj dva vozla nižja, kot na jadra. ETA je kar naenkrat ob šestih zvečer, hic! Kasneje tok ugasne in privezana sva ob pol šestih.

Še dobro, da sem kot mladinec treniral alpsko smučanje. Poznavanje tehnik slaloma mi je tokrat prav prišlo. Vijugat je bilo potrebno med neosvetljenimi čermi (modra vratica) in neosvetljenimi lignjelovci (rdeča vratica). In neosvetljenimi bojami (modra vratica s črtico) in neosvetljenimi parangali (rdeča vratica s črtico). Ponoči. Ponoči so slalom proge osvetljene, tam bi bilo to početje enostavno. Morje v oblačni noči z dežjem v okolici pač ni najbolje osvetljeno.

In ko smo že pri dežju. Popoldan, ko je ugasnil veter, se je na zahodu pooblačilo in začelo deževati. Dogajanje spremljam na radarju in ravno, ko bova pristajala, bo začelo močiti. Pa se je vmešala Moana (ki nama stalno pomaga) in razgnala dež levo in desno, da sva pristala po suhem. Hvala, Moana!

Glavna tema danes je, kako dati barko na suho in biti hkrati v karanteni. In pojejo telefoni. Ampak. Uradniki in policaji tega ne vedo. Predlagajo, naj pokličeva višje instance. Ah, ja... Birokrati pač ne razmišljajo, oni delajo tako, kot piše. In ker tega, kako dati barko na kopno v karanteni, ne piše, pač ne vedo. Simpl. Da se izogneva vsem tem kolobocijam, se odločiva, da se testirava in potem nimava karantene. To pa uradniki razumejo, hvala bogu. V Poreču se da testirati. Na napotnico. Samoplačniško ne. Da se pa v Puli. Samoplačniško. Vendar, Pula je že mimo, tja se ne misliva vračati. Kavelj 22. Dovolj za danes, jutri nadaljujewa. Jutri bo slabo vreme in bo primeren čas za take zadeve.

pa smo stopili v december in temu primerno tudi vreme: mraz, oblačno, slaba vidljivost ... ribiča brez luči pozno popoldne sploh ne opaziš

malo obdelana fotka svetilnik Sv.Ivana na majhnem otočku pred Rovinjem, zgrajen daljnega leta 1853. V sami zgradbi sta dva apartmaja namenjena najemu

morje kot olje, v ozadju Rovinj

praznimo hladilnik, zmrzovalnik...

2. december 2020, sreda

Poreč, Hrvaška

Sinoči sem prvič po nekaj tednih zavil zvečer v kino. Vse ostale dni sem bil preveč utrujen in prezgodaj je bilo potrebno vstati, da bi se mi to ljubilo. Vesna je bila bolj reden gost in moj uradni zastopnik in poročevalec o dogodkih prejšnjega večera. Ker sem šel bolj pozno spat, so danes celo petelini vstali pred mano.

Ponoči je začelo rahlo deževati in tudi jutro je tumorno in deževno. Ko se okoli devetih dopoldan Vesna nameni odpraviti v recepcijo, ugotovim, da je plima tako visoka, da se preko pasarele to ne da storiti. Sinoči, ko sva pristala je bila oseka in sem dingija pustil kar na davitsih in pasarelo dal na pomol vodoravno. Ob plimi bi jo bilo potrebno postaviti precej postrani navzdol. To pa ne gre, ker tam visi čolniček. Itak pa zunaj ni nič vabljivo in današnja zanimacija se povsem lahko odvija v notranjosti.

In zanimacija je organizacija prehoda covidne meje. Veliko telefonov sva naredila, veliko mailov sva napisala. Česarkoli sva se lotila, sva naletela na kavelj. Tisti, z zaporedno številko 22. Mislila sva se testirati, pa bi morala v Pulo. Tukaj nočejo sprejeti brisa in ga poslati v Pulo na analizo. Niti državni zdravstveni dom, niti privatniki. Slednji sicer delajo teste, a ne tiste pravoverne za naše papeške mejne policaje. V Umagu bi nama poslali bris v Pulo, morava pa tam biti najkasneje do pol devetih zjutraj. To pa ne moreva. V Pulo tudi ne greva. Bova rajši v karanteni. Morda jo pa ukinejo, ko bova midva na vrsti, kdo ve?

Ampak. Če sva v karanteni, ne moreva rihtat barke. Ne moreva se zmeniti v naprej, kdaj bo šla Mala na klocne. To je pri njih weather depending. Ne moreva pa iti preko meje, ne da bi šla barka takoj nato na kopno. In v barki ne smeva čakati na vreme. Spet oni kavelj s tisto čarobno številko. Birokrati!

Takole sva se odločila. Jutri greva v Umag in v petek v Izolo, barka gre ven, nekdo naju prešverca v Ljubljano. Če komu ni kaj prav naj me pa zapre in sprožim ustavni spor o omejevanju osnovnih človekovih pravic! Dost mam teh zmešanih koronistov, ki so se spravili nad mene zaradi ene usrane gripe, ki jo jaz sploh nimam in nikomur nisem nevaren. Itak pa gripoznih ljudi ni niti več niti manj, kot vsa prejšnja leta, ko ni bilo nobenih ukrepov. In jih je celo več, kot v deželah s precej manj ukrepi. To samo kaže na dejstvo, da naša oblast nima pojma kaj dela.

Itak bova pa zbolela za tako ali drugačno virozo. Tako, kot zboliva vsako leto. Vrneva se popolnoma zdrava in hkrati precej neodporna, ker sva celo leto bolj kot ne v samoizolaciji. Prvič, ko sva v zaprtem prostoru in nekdo kihne, padeva dol. Ko to preboliva, sva spet odporna na viroze in kihavce v okolici. Vsako leto je enako. Dokler nisva plula in sva telo vsak dan (z druženjem z ljudmi) trenirala za borbo z virusi, nikoli nisva bila bolna.

Pa naj bo dovolj o teh nebuloznih ukrepih. Razen pogajanja z uradniki, se na ta deževen dan lotiva službovanja in popoldne greva še k frizerju. Da vsaj to narediva v deželi, kjer se k frizerju še sme.

3. december 2020, četrtek

Poreč - Umag, Hrvaška

Bolj, ko se bližava Izoli, slabše so marine. Že na Malem Lošinju so nama na mestnem pomolu zaračunali marinsko ceno. V Poreču je bil privez z nekaj popusta še vedno dražji, kot kjer koli v (dragi) Italiji. In prepovedali so nama se privezati bočno (na popolnoma prazen pomol). V Umagu imajo pa samo avgustovske cene. Celo leto! Pa to bi človek še nekako prenesel. Hujši je odnos (lenega) marinerota in predvsem sama konstrukcija marin v hrvaški in slovenski Istri. Vse po vrsti so zgrajene narobe. Namesto pontonov s fingerji, ki so nujni pri metru bibavice, so pomoli betonski in ob oseki človek pleza po bregu navzgor, pri plimi pa po bregu navzdol. Saj, če bi šlo za brezplačno ribiško lukco, bi to nekako še razumel,

ker gre pa za marino (cenijo se, kot da so up-market, hmmm?), je to nevzdržno.

Danes se nadaljuje pretepanje z birokrati. Nisva še končala včeraj, ne. Prijatelji nama svetujejo, kako priti preko meje s čim manj težavami. Ej, kako bi bilo življenje enostavno, ko bi imeli sposobno vlado, ki bi znala pripraviti zakonodajo tako, da ljudi ne bi po nepotrebnem maltretirala (upam le, da jim maltretiranje ni namen, ampak samo neznanje). Še v stari jugo vojski je bil na koncu pe-esa pripis "ako se drugačije ne naredi". Tukaj bi tudi lahko bil in policaj na meji bi lahko ocenil, da pač ne predstavlja grožnje celemu narodu, če prideva čez mejo iz aseptične okolice v okuženo državo. In naju ne bi moril z nečloveškimi predpisi.

Ja, kar malo sem znerviran zaradi vsega tega cirkusa. Pa pravzaprav ne bi smel biti. Celo to covidno sezono sva izredno dobro speljala v primerjavi s tem, kako bi se lahko imela zanič zaklenjena v lastni državi. Lepo sva potovala naokoli, malo se pretepała z uradniki, sicer pa uživala svobodo. Še vedno imam edino masko, ki mi jo je podaril prijatelj v Puli pred petimi meseci. V malih oglasih za to masko bi pisalo »malo rabljena, kot nova«. Res je, ne smem se preveč pritoževati...

O plovbi pa danes ni veliko za napisati. Bila je kratka in vsega 13 milj sva prejadrala s solidnim bočnim vetrom v ne prevelikem valu. Preostali čas dneva sva zato lahko izkoristiva za službovanje. In po službovanju je na sporedu kino. Pa kmalu v posteljo, jutri spet vstajava s petelini, da izpeljeva dvoje prečkanj meje in en dvig barke na suho.

Zvečer preberem, da je ustavno sodišče razveljavilo vse omejitve gibanja. Jutrišnja pot domov je tako odprta brez ovir. Samo. Ali to policaji vedo?

4. december 2020, petek

Umag, Hrvaška - Izola, Slovenija

Tako, pa je barka spet na domačih tleh. Moja lepa, pametna, preudarna in prijazna prijateljica Moana, polinezijska boginja morja, naju je tudi letos varno vodila po različnih morjih. Slabih 5.200 milj je pod kobilico pridobila Mala in na vsej tej poti se nama ni zgodilo nič hudega. V nobeni resni situaciji se nisva znaša, nekaj peščenih neviht sva preživela v Rdečem morju, nekaj neviht na Jadranu, to je bilo pa tudi vse, kar spada v kategorijo slabega vremena. Sredozemski orkan, medican v septembru, je odpihnila daleč stran od Male. Hvaležen sem ti, Moana, za modro načrtovanje poti, čeprav se zato ne bom mogel hvaliti s strašnimi junaštvji na viharnem morju. Bolje je tako. In modro je poslušati tisti slavni angleški pregovor, ki govori o tem, kdo gre v težko morje. Mala že ne. Ja, lepo je imeti boginjo na svoji strani.

Nimam pa na svoji strani policije. Že včeraj sva se zmenila s Hrvati, da prideva ob sedmih zjutraj. Celo malo sva zamudila. Ampak, oni so še bolj. Eno uro je trajal postopek clear-outa, ki se je začel z veselim medicincem in končal s ta istim človekom s povešenimi ušesi. Policaj me je prepričeval, da rabim test covid (ki ga bo njegov prijateljček, vojni dobičkar, pač naredil za sto evrčkov). No, po malo razlage, da midva delava clear-out in po vprašanju, če ve, kaj je to clear-out (kje je Ubli, kjer sva delala clear-in že ni vedel), test le ni bil več potreben. Lahko ga delava pa prostovoljno. Ah, ja...

Še dlje je postopek trajal v Sloveniji. Več kot eno uro se je prijazen policaj trudil, da naju bi prešvercal preko meje, pa mu ni uspelo. Tudi, ko sva mu že večkrat povedala, da se nama mudi in da je že v redu tako, kot je, je prišel na plan z novo finto. Spet neuspešno. Večkrat tako. In krepka ura je bila naokoli, ko sva smela nadaljevati plovbo. Kako ti mejni prehodi izgledajo na višku poletne sezone, si le s težavo predstavljam. Upam, da sva jih le zmotila v zimskem spanju in so pač izkoristili priliko, da so se s čim zamotili. Prav veliko prehodov mej (v svoji 24/7) službi v decembru po vsej verjetnosti ne beležijo.

V Ladjedelnici naju pričaka Stevan, in pomaga pri privezovanju v bazen (delavcev, jasno, ni na spregled). Izredno lepo presenečenje! In potem gre Mala na lift in na šklocne. In midva v kombi, skupaj z vso hrano iz hladilnika in oblačili, ki jih sicer jemljeva s seboj v hotele. Via Ljubljana.

No, do sem vse lepo in prav. Zakomplicira se, ko med vožnjo dobim od Bogdana sporočilo "Vidim na Marine Trafic, da je Mala že na kopnem." A-joj! Tega ne bi smel videti, ker sem AIS izklopil, ko sva pristala. Očitno ga nisem. In ostalih instrumentov tudi ne. Vsi skupaj trošijo več energije, kot hladilnik in zamrzovalnik skupaj. Barka ni priključena na elektriko, naslednje dni bo oblačno in deževno in tako bom ostal brez akumulatorjev... Pa me iz zagate spet reši Stevan. Obljubi, da bo skočil na barko in pogasil vse, kar je ostalo prižganega.

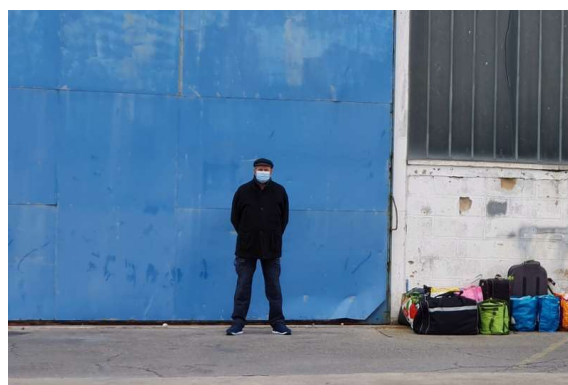
Mala po treh letih pristala spet v Sloveniji; moram pohvaliti mejnega policaja za vso prijaznost in trud !

od mesta Rodos pa do Izole je Mala prevozila 1.158Nm z veliko počivanja :) ;; V Piranu sva prišla ob plimi, menda nekaj dni nazaj bil trg poplavljen

NMbazen ladjedelnice v Izoli in čaka na dvig

edini, ki naju je pričakal v ladjedelnici je bil Stevan, kateri nas je lepo prijazno tudi privezal; na hitro zmetali nekaj prtljage in pokvarljive hrane ter čakali na prevoz v LJU

ne bo lahko Mali v Izoli, zeblo jo bo, pa še na suhem bo :(